

В. „Република“
излиза всяка Сряда

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:
за 3 мѣсеца 1.50 левъ
„ 6 „ 2.50 „
„ 1 година 5 „
За Странство:
за 6 мѣсеца 4 лева
„ 1 година 7.50 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за прѣвъ пжтъ и по 10 ст. на всѣки послѣдующъ.

За обявленията на I стр — съ особно споразумѣние

Сждеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраша на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

СКРЪБНО ИЗВѢСТІЕ.

Съ съкрушено сърдце и неизразима скръбъ, извѣстяваме на роднини, приятели и познайници, че многообичната ни майка и баба

РУСКА ДРАГАНОВА

слѣдъ 40 дневно боледуване прѣдаде Богу духъ на 28-ий Ноември въ въ 8 часа и 25 минути сутринята на 60 годишна възраст.

г. К. Агачъ,
30/XI 99 год.

ОТЪ ОПЕЧАЛЕНИТЪ:

синъ: Атанасъ, дъщери: Марийка и Радка; зеть: Атанасъ; снаха: Марийка; внучета: Димитръ и Георги.

Възползвайте се!

Подъ хот. «Зора», въ обушарницата на Димитъръ С. Задгорски, награденъ съ почетенъ дипломъ отъ I Бълг. Изложение въ Пловдивъ, се продаватъ най-елегантни и здрави, на скоро изработени, разни видове: **мъжки, женски и дѣтски обуца**, ботуши, щифали, руски ластици (отдѣлно и заедно съ щифали) и пр.

Работа искусна.

2—3

Цѣни намалени.

Обявление.

Долоподписаний, обявявамъ на интересующитѣ се, че имамъ готови за продаване 400,000 керемиди и 12,000 тухли испечени, които се намиратъ въ с. Артаклари.

Условия за продажба най-износни.

За споразумѣние при **Никола П. Райновъ** — Сливенъ. 3—3

Никола Гендовъ по домашни причини не ще приема посѣщения на именния си день — 6 Декември.

Гдѣ е спасението?

(Къмъ всички, които заслужаватъ).

Не в' програми шарлатански, надути,
Когато сте отъ длѣжности свободни;
Не в' позорно мълчание оплоти,
Когато сте вий министри комодни;

Не в' митинги заржчани и смѣшни,
Когато сте надалечъ отъ хазната;
Не в' избори безсвѣстни и грѣшни,

Не в' конгреси и протести перфидни,
Когато подсмърчате за народа;

Не в' пристрастни закончета, ехидни
Да ковете слово, мисль, свобода...

Не въвъ гонения междуособни,
Когато ви отъ високо надуватъ;

Не в' свѣсти за мерзости способни,
Кога на гърба народенъ лудуватъ;

Не въвъ дворци, династии, корони —
Отживѣли врѣмето си отколя,

Не, защото тѣ сж за милиони
Гладни — при тѣхъ народа се оголя...

Не въвъ конституцията раздрана,
Не в' заеми, конверсии глупешки;

Не в' икономия криворазбрана,
И харчове и грабежи лудешки;

«Спасение! То е само въ народа!

«Кога викни република да иска,

«Равноправностъ и истинска свобода!

«И не дава никой да го притиска.

Сливенъ, 29 Ноември 1899 г.

Свѣтливий.

Сливенъ, 4 Декември 1899 г.

Ний до сега нищо не писахме по намѣрението на правителството да въведе десятъка вмѣсто досегашния поземеленъ данъкъ, тъй като не ни се вѣрваше, омаскареното болшинство да забатачи толкова далече въ своитѣ батакчийски смѣтки, че да въведе една данъчна система, осждена отъ всички економисти, финансисти и държавни мъже, изхвърлена изъ всички държавни освѣнъ Турция, която сжщо напоследъкъ се готви да я махне. Но види се, че България е изпаднала въ ржцѣтъ на една шепа егоисти, които за власть и служби сж забравили всѣко чловѣческо чувство, изгубили сж всѣка свѣсть, стѣпкали сж подъ краката си и патриотизмъ, и обществена длѣжностъ, и всѣкакво понятие за служене народу. Тѣ не се спиратъ прѣдъ никакви съображения въ прѣстѣпната си законодателна дѣятелностъ, като иматъ прѣдъ очи само едно нѣщо: да намѣрятъ източници за посрѣщане държавнитѣ разходи, та да се закрѣпятъ по-дълго на власть. Като нѣматъ доблѣстята да хванатъ най-правилния пжтъ за поправяне на финансовото положение на страната, пжтътъ, диктуванъ отъ здравия патриотически разумъ, а именно да унищожатъ гибелнитѣ договори съ банкитѣ и да пристѣпятъ къмъ коренни икономии въ бюджета, тѣ лжкатушатъ съ разни закончета между най-осждителнитѣ мѣропрятия, които освѣнъ

жение на държавата, но и ще влошатъ економическата криза въ страната. Вземѣте, напирмѣръ, закона за одрѣжкитѣ и намаленията на чиновницитѣ; това ли е икономии и тъй ли трѣбва да се правятъ тѣ? Отъ скромнитѣ заплати на малкитѣ служащи ли трѣбваше да се захванатъ тия икономии? Съ туй се влоши положението на малкитѣ чиновници, отъ което ще се усили економическата криза на страната, а голѣмитѣ заплати си останаха почти на сжщото положение. Тѣй сжщо и дѣ да е си служби излишни останаха незакачени. Такава икономия е просто неразбранщина. Законътъ за банката вмѣсто да изпиши вѣжди, сжщо извади очи. Неговитѣ лоши послѣдствия отъ сега вече се чувствуватъ. Той може смѣло да се нарече законъ за обогатяване на спекулантитѣ.

На туй отгорѣ, ето сега че правителството внася и законопроектъ за въвеждане отново на десѣтъчната система, най-осждителната отъ всички данъчни системи. Отъ прѣвитѣ още дебати по тоя въпросъ въ Народното Събрание, отъ повѣдението, което болшинството е държало спрѣмо оппозиционнитѣ депутати, се вижда, че въпрѣки единогласното осжждане на това мѣропрятие отъ цѣлата почти журналистика, въпрѣки всички протести на народа изъ селата и градоветѣ, въпрѣки цѣлата финансова и политикоекономическа наука, въпрѣки практиката на всички народи, заслѣпеното болшинство ще приеме десятъка, само и само да задоволи най-подлия до сега български финансовъ министъръ и неговия колега отъ министерството на търговията и земледѣлието — фаталния чловѣкъ на България, закрѣпката на всички реакционни министерства.

Десятъчната система е възмутително несправедлива. Тя взема едно на десетъ отъ производството на селянина. Като се прѣсмѣтне, че това производство не е чисто неговъ приходъ, а е и вложенъ отъ селенина капиталъ въ семе, въ наторяване, въ трудъ и пр., което достига до 60-70 на 100, то ще видимъ, че десятъкътъ е и данъкъ върху капитала и че не е едно на десетъ, а около 2-3 на десетъ, или 20-30 на %. За да се види по-нагледно тая несправедливостъ къмъ земледѣлцитѣ, ще дадемъ тия примѣри: десятъкътъ е равносильенъ съ това, да вземе правителството отъ търговцитѣ 10 на % не отъ печалата имъ, а отъ стойността на продадената стока, както и отъ занаятчиитѣ и фабрикантитѣ 10 на % отъ сумата на прода-

търговец или един индустриалец е продал за 10000 лева стока, от които само 1000 сж чиста печала; държавата ще му вземе тия хиляда лева за данък, а търговецът или индустриалецът ще трябва да прояжда капитала си, за да се издържа, тъй като и да прѣдположимъ, че печели 15%, то пакъ 5%, които му останатъ слѣдъ ограбването на държавата, не ще му достигнатъ.

Но не е само тая тежката страна на десетичната система. Селачинътъ ще бжде изложенъ на всички злоупотрѣбения, които единъ користолюбивъ или партизанинъ чиновникъ може да направи. Снопитъ му ще бждатъ изложени на всички стихии, додѣто на чиновника не дойде кефа да ги прѣброи. Слѣдъ туй селачинътъ ще бжде длъженъ да напустне въ най-работното врѣме селото си, за да прѣнася десятка въ натура на тая скеля или станция, гдѣто му се покаже отъ администрацията.

Това безбожно експлоатиране на селската маса, отъ която и търговия, и индустрия, и държава се крепятъ, се прави за да се докаратъ въ държавната каса 5-6 милиона лева повече, отъ които да се правятъ разкошни мавзолеи, да се плащатъ безполезнитъ разходки на княза и да се поправя финансовото положение на разни Филиповци. — Ехъ, Българийо, спишъ ли още ти?

Гарванъ гарвану око не вади.

Сжществуването въ държавата, и други сждилища, освѣнъ ония, прѣдъ които се явяватъ гражданитъ, това е една неразумна система, за която и по-напрѣдъ е писано. Сжществуването на духовнитъ, военнитъ сждилища е една още срѣдновековна система, при която всѣки има право да се съмнява за еднаквото прилагане на законитъ къмъ всички граждани. Самата ни конституция строго забранява дѣление на населението на касти. А въ дѣйствителностъ така ли е? Ето напр. военнитъ; тѣ правятъ скандали, даже убийства, за които постжпки гражданския сждъ сигурно би ги осждилъ, както се слѣдва въ случая; обаче военния сждъ явно фаворизира тия салонни храбреци и съ това поощрява пощръклялитъ сабленосци и ги тика все повече и повече къмъ мисълта, че тѣ сж отдѣлна класа хора, че тѣ не сж „мужици“ и пр., — срѣдновековни глупости, на които само единъ мухлясълъ мозъкъ може още да се кланя.

Като гледаме отъ една страна прѣстжпленията, които напоследъкъ комай твърдѣ зачествяватъ между нашитъ военни; а отъ друга, легкитъ „наказания“, що имъ се налагатъ отъ тѣхния сждъ, за да не се вижда много чудно на „мужицитъ“, ще имъ напомнимъ народната мждростъ *гарванъ гарвану око не вади*. Ето една прѣсна салонна храбростъ на едно, за нещастие, откъснато отъ мотиката офицерче; която храбростъ е показана на вечеринката, дадена отъ

женското дружество „Милосърдие“ въ казармата на 24 Черно-мор. полкъ въ Бургазъ. Това е единъ възмутителенъ скандалъ, за подробности тѣ на който дописникътъ ни пише слѣдното: „Марсовитъ чада отъ 24 Черно-мор. полкъ, види се, наелектризирани отъ Трансваалската война, отъ день на день ставатъ по-буйни, по-пламенни и нетърпеливи да се срѣщнатъ на балнитъ салони, които тѣ смѣтатъ за бойно поле и да пролѣятъ своето вино, пардонъ, своята кръвъ за благо то на отечеството ни! И подъ мотото на донкихотскитъ рицари:

„Душата ми на Бога
Тѣлото ми на царя
Сърдцето ми на дамйтъ
Честта (sic) на мене“

отъ день на день проявяватъ такива примѣри отъ офицерска доблѣсть, щото и „мужицитъ“ захванаха неусѣтно да се заразяватъ отъ бацилитъ на офицерската честъ. Напримѣръ, отъ София е изпратено тукъ едно офицерче, нѣкое си Коевски, което за да запази окупезаната си честъ е готово да накълца на парчета даже и скромнитъ опинци на баща си. Това марсово чадо е сжщото, което прѣди врѣме бѣше избило мордата на съдържателя на Бургазскитъ минер. бани; а по рано бѣше опитало *храбростта* си върху челюститъ на единъ нещастенъ селски кметъ. Този Донкихотъ показва мурафетя си и на послѣднитъ двѣ вечеринки въ казармата на полка, особено на послѣдната, дадена отъ женското дружество „Милосърдие“. И тукъ честта на офицерската честъ трѣбваше да се защити отъ Коевски. Този бай-Ганю билъ поканенъ отъ комитета на дружеството за почетенъ кавалеръ. Но бай-Ганю благоволилъ отрано да се нажули като селски терзия по коледа, за да може по ефектно да се кълчи прѣдъ дамйтъ. Захващатъ се иритъ. Кавалерътъ, Коевски поканва г-ца Зл. на валесъ, но щомъ се завъртѣлъ и лупъ, на земята като мърша! Засрамила се госпожицата и родителитъ ѝ, но благодарното и пиано офицерче не се извинява даже, както прилича. — Той не иска и да знае за станалото: подиръ нѣколко врѣме поканва друга дама, но и съ нея се сгромоляса! Захваща се хоро. Героятъ бай-Ганю пакъ на сцената. Води се хорото отъ Д-ръ Черневъ, окр. управителъ, но това не е достолепно за мундирия и ето ти пор. К. залавя друго хоро, бай-Ганю иска да слѣе хорото, но управителътъ не обръща внимание. Свършва се хорото и всички въ буфетя. Поручикъ К. почва да се разправя съ г. Чернева и да му се заканва. Отговаря му се: „не ви познавамъ, господине“. За постжпката на бай-Ганя, управителътъ се оплаква г. майоръ Кирякову, дежуренъ офицеръ. Залавя се друго хоро, но съ г. Чернева сжщитъ неприятности отъ страна на извѣстния поручикъ. Черневъ изново се оплаква майоръ Кирякову и послѣдния, като видѣлъ, че оплакването е справедливо и че поручика е нетърпимъ вече въ балния салонъ, заповѣдалъ му да отиде въ дежурната стая и тамъ да стои, като поставилъ и единъ поручикъ да го надзирава. Послѣдния, обаче, влѣзълъ въ салона. Възползуванъ отъ това, доблѣстниятъ кавалеръ излиза отъ стаята, заобикаля казармата и прѣзъ една врата влиза въ буфетя. Г-нъ черневъ и други „мужици“ биле въ дамския буфетъ и разговаряли съ дамйтъ. Въ това врѣме задъ гърба на Чернева му се залѣпватъ двѣ плѣсници. Отъ звѣрскитъ гримаси

на „доблестния“ поручикъ, дамйтъ изплашени се разкрѣскали, разплакали, разбѣгали се; кой жена си търси, кой дѣщеритъ си — страшна олелия! Обаче, „мужицитъ“, сѣдящи до Чернева, не се оплашватъ: кой за гърло, кой за крака, подъ прѣдлогъ, че ще го цѣрятъ за лудостъ, му дръпватъ хубавъ даякъ. Въ боричкането еполетитъ на офицерчето биле скѣсани отъ бившия воененъ г. Зл. Свършва се вечеринката! На другия день 21 се прѣска слухъ за скандала: едни говорятъ, че „мужицитъ“ биле бити, други — обратното. Но още това не свършено, ето и другъ слухъ — пор. К. назначилъ секундантитъ си г-ну Зл. Това бѣше явно, че кавалерътъ не можалъ да защити мундирия. Искане миването на мундирия съ мужишка кръвъ. И г. Зл. е назначилъ своитъ секунданти. Какъ ще се свърши работата, ще Ви съобщя.

г. Бургазъ, 24/XI 99 г.

Вжтрѣшенъ прѣгледъ.

До станцията Каспичанъ при Шуменъ, край селото Абаба, сж направени разкопки отъ руския архикологъ г. Успѣнски, отъ които сж се открили богати развалини на черква, палатъ, врати, колони и пр. Както отъ гранитнитъ и мраморни камъни, тъй и отъ монетитъ, надписитъ, изрѣзитъ, постройкитъ и пр. се вижда, че тия развалини сж останали отъ нѣкогашна царска столица и че тази столица не е друга, а тая на българскитъ царе прѣди да си избератъ Търново. Древниятъ Прѣславъ, прочее, не е билъ на мѣстото на сегашния Прѣславъ, а на мѣстото на разкопкитъ. Тия разкопки сега сж прѣбустановени, за да се почнатъ на пролѣтъ. Тогава ще имаме да научимъ много любопитни открития.

Правителството внесло вече законопроекта за десятъка. При първо четене, когато се е разисквалъ тоя законопроектъ, болшинството се е разбѣснало противъ опозицията, особено противъ депутата Таслакова, когото се помжчила да извади вѣнъ отъ залата. Произлѣзла е една твърдѣ бурна сцена. Таслаковъ е билъ запазенъ отъ цѣлата опозиция, макаръ звѣрѣтъ Мантовъ да скърцалъ зжби. Слѣдъ туй опозицията съ шумъ и тропания е заглупавала говора на правителственитъ оратори.

В. „Справедливостъ“, независимъ, непринадлежащъ на никоя партия и борящъ се противъ всички партии органъ, съ послѣдния си брой е разпратилъ напечатано едно прошение, което покрито съ множество подписи да се испрати до Народното Събрание. Повечето отъ точкитъ, които се прокавватъ тамъ и за които се молятъ народнитъ прѣдставители да ги реализиратъ, сж точки радикални и приемливи; тѣ сж точки, за които и ний се боримъ: пълно възтържествуване на народния суверенитетъ, намаление на високитъ плати, голѣми икономии, прогресивенъ подоходенъ данъкъ и пр. Обаче, между тѣхъ има и точки, които сж вмѣстени безъ да е размислено по-обстоятелствено върху тѣхъ, просто отъ излишно усърдие или отъ криворазбрано обществено услужване. Не е достатъчно само да искаме да принесемъ добро на народа, а и да се попитаме дали една мѣрка, единъ законъ, вмѣсто да изпише вѣжди, не вади очи, дали не противорѣчи на нѣкои сжществени прин-

ПОДЛИСТНИКЪ

I.

АПЕЛЪ

(стихотворение въ проза).

Да, въ края сме вече на 19-и вѣкъ и съ единия встжпваме въ 20-и, който, мислимъ, че ще бжде реализатора на най-прогресивнитъ и хуманни идеи, проповѣдвани отъ толкози вѣкове и заклеили своята сила съ хиляди святи жертви! . . . Да, въ края сме, казвамъ, на 19-и вѣкъ, когато вече трѣбва да захване да изчезва полегка-легка всичко ретроградно, всичко реакционно, всичко, което може да ни прѣдстави, като хора отъ прѣди 10 вѣка и което може да служи, като източникъ за възмущения и съжаления на бждащитъ ни поколения! — Но какво виждаме въ дѣйствителностъ о, Боже?! . . . Какви комедии се разиграватъ прѣдъ очитъ на свѣрѣмненитъ просвѣтителни движения! . . . какви болки се създаватъ и на така вече болний човѣкъ! . . . какви стрѣли се изпращатъ немилостиво право въ гърдитъ му! И всичко това

ний гледаме, но се прѣструваме, като че ли нищо не знаемъ, и всичко това ний виждаме, но се втеляваме прѣдъ умилий и блуждажщъ въ неизвѣстностъ погледъ на страждущий и ниций духомъ! — О, горко ти мжченико! . . . о, горко ти крестителю човѣшки! . . . Пжшкай, стѣний, мжчи се, работи и рони сълзи подъ непоносимия ударъ на злата ти сждба, която е хвърлила върху ти така немилостиво своето прѣзрение! . . . И ти принасяшъ, и ти служишъ, за да бжде пълна всевѣтската грацеца, като мислишъ, че и за тебъ хората се трудятъ и мжчатъ, както ти за тѣхъ! — О, мамиишъ се невиний, мамиишъ се много! . . . Раздухай тъмата отъ прѣдъ си и вижъ лицето на дѣйствителността! — Тя е много грозна . . . грозна е! . . . но . . . въздържай се моля те, за да не паднешъ въ отчание! Поокопоти се, съвземи сили и хайде „въ редовѣтъ на борбата!“ Докажи вече, че и ти имашъ сила, че ти повече желаешъ и се мжчишъ за доброто на настоящето и искашъ да видишъ свѣтло и честито бждащето! Докажи на онѣзи тѣртей, които ти хранишъ съ труда и потѣта си, че тѣ сж длъжни да обрънатъ по-сериозно внимание върху ти и да слѣзатъ отъ

твоитъ плещи; сплоти се въ едно и дай послѣдния си вопѣлъ, като изъ едно сърдце: Стига толкозъ лицемѣрие, стига толкозъ мжки! . . . Ей хора . . . погледнѣте и къмъ назидателни, погледнѣте и кажете „конецъ на всичко до сега“, защото тржбитъ на послѣдния часъ захващатъ да ечатъ! — Търпѣнието се изчерпа — пожа удари въ кокала!

. . . Вѣчно ли ще стоимъ въ мизерия и невѣжество? Съ вѣкове ли ще плаваме изъ този хаосъ отъ подлости? Вѣчно ли ще сме катъ умиражщъ въ прѣдсмъртна агония? . . . Съвѣстъ малко! . . . съвѣстъ! о, вълци въ образи човѣшки! . . . Единчкия ли говоръ само изкаже да ни различава отъ животнитъ? — Да, туй види се вий желаете; — но ний вече узнахме вашитъ кални намѣрения — ний вече прогледнахме и пжтѣтъ, по който сте ни повели ни става ясно. . . . Той ни води къмъ пропасть, — води ни къмъ гибель, о, безчувствени изчадия! . . .

— Но най-сетне ний ще вдигнемъ юруци и съ стихийна сила ще сринемъ на всѣка гибель трона! —

К-ль.

Георги Кукудовъ.

ципи върху ролята на държавата и правата на личността, дали постига целта си и пр. Като се радваме, че в „Справедливост“ се е заел мъжки да ратува за радикални преобразувания в демократически дух върху ролята на държавата и механизъмът и като желайме да се увеличат повече такива самостоятелни вестници, ний бихме желали, щото разнитъ искания и програми да изхождат от общи принципи върху ролята на държавата и границитъ, въ които тя трябва да урежда действителността на личноститъ, за да не излизатъ противорѣчия и недоразумѣния, а сжщо и мѣрkitъ, които се предлагатъ, да не представляватъ откъслечни, разхвърлени и съ нищо не свързани помежду си въведения, а да бъдатъ систематично скопчени законоположения.

— Странна ни се вижда претенцията на нашия събратъ, да бъде противъ всички партии и да не организира нова. Нѣма по-идеално отъ туй, щото личноститъ, безъ да принадлежатъ на никаква партия, на никаква политическа организация, свободно да се прилепятъ къмъ тая или оная идея, да се групиратъ временно подъ тая или оная девиза. Но практически туй е възможно само въ твърдѣ интелегентно общество. При сегашното състояние на по-големата частъ отъ човечеството то е невъзможно. Да вземемъ, напиримъ, прощението на в. „Справедливост“. То е цѣла програма; хората, които ще го подпишатъ, ще бъдатъ привърженици на тая програма; а тъй като българскитъ данъкоплатци нѣма по свой собственъ потикъ да се срукатъ да го подпишатъ, както ще се увѣри редакцията на в. „Спр.“, а ще трябва по-ревностни нѣкои почитатели на тая програма да организиратъ изъ градоветъ и селата една пропаганда за събиране на подписи, а отъ туй ще се получи пакъ нѣщо приблизително на партия: бюра и конгреси не ще закъснятъ да се явятъ. Нека, прочее, редакцията на в. „Справедливост“ не се самолюже върху собствената си дѣятелностъ.

Изъ разни мѣста на България сж станали и продължаватъ да ставатъ митинги противъ въвеждането на данътъка. Особено селата сж обхванати отъ негодувание противъ тая същипателна мѣрка. Ний не веднажъ сме казвали, че либералната партия показва чудеса отъ самоподкопаване. Тя направи и продължава да прави всички глупости на свѣта, за да не остане ни единъ свѣсенъ човѣкъ, който да каже: „тая партия направи и хубави работи“. Не! Тя се труди само какъ да се окепази по-добре, какъ да се самоунищожи непоправимо, та когато рухне отъ властъ, да остане у всички сърдѣца само единъ грозенъ споменъ за нея.

Въ в. „България“ срѣщаме едно гнуснаво антрефиле, въ което единъ „старъ“ пенсионеръ си е излълъ набранитъ дертьове противъ „младия“ редакторъ на „Новъ Животъ“, за дѣто тоя се възмутилъ отъ поведението на пенсионирани офицери. Не искаме да се мѣсиме въ чужди разправии, но желайме само да отбѣлжимъ нахалността на разни народни паразити, които, недоволни отъ тлъстото смукане на народния потъ, иматъ още безсрамието да псуватъ, когато имъ се каже, че трябва да сж по-скромни въ апетититъ си. И гледайте веднѣжъ аргументи: тѣ се биели и трудили за свободата на България, за туй днесъ цѣлятъ български народъ трѣбвало да се пороби за да ги хранитъ! Ако вий сте се биели и трудили, господа, за България, вий сте си получавали насрѣща заплата, а българскитъ войници сж се биели и мрѣли безъ никаква заплата, българскитъ граждани се трудятъ, биятъ, работятъ за отечеството и държавата безъ никакво право на пенсия. Не ви ли е срамъ да се кичете съ заслуги, които сж или богато изплатена услуга, или гражданска длъжностъ на всекиго?

В. „Надѣжда“, на който характеристиката само съ една дума може да се опрѣдѣли, че е стамболистички вѣстникъ, твърдѣ се е разсърдилъ отъ една наша статия, въ която казвахме, че младитъ, прѣснитъ сили на България все повече и повече захващатъ да гледатъ съ прѣзрѣние омаскарениитъ партии на старитъ политически пехливани и да се отдѣлятъ въ самостоятелно движение. Сърденето си е естествено. Стамболистичкитъ най-силно чувствуватъ, какво може да бъде едно прѣзрѣние и отдалечаване на новитъ сили отъ партията на подкупенитъ сѣдии, на жестокитъ палачи, на подлитъ военни, които за да се нагребатъ съ пари бѣха готови по знака на тирана да покачатъ и брата си на бѣсилката. Жалко е, жестоко е, наистина, но нѣма що да се прави, не можемъ да накараме неопитнитъ енергии да си намачатъ ржцѣтъ и свѣстѣта въ онова благо отъ политически гнусотии,

въ които „старитъ“ политически партии се окаяха. И прѣдставѣте си сега, каква нахалностъ отъ страна на единъ сѣщински политически прѣстжпникъ, който трѣбва да се черви отъ миналото си, а дошелъ сега да ни заявява, че младитъ хора на България трѣбвало да цѣлуватъ ржцѣтъ на тия базиргени съ свободата на народа, да цѣлуватъ тия ржцѣ, които бѣсѣха хората, набиваха клѣщи подъ ноктетъ имъ, ржцѣ оцапани съ кръвъ и съ грабежи, ржцѣ на които освѣтъ плонка отъ отвращение, нищо друго не заслужаватъ да се лѣпне!

Като знаемъ, че за всѣка една по-смѣла мислъ „старитъ“ иматъ всѣкога готовъ а дума, съ която да прикриятъ безсилната си злоба, а именно думата хлапетийство, ний нарочно я турихме тая дума въ статията си, за да покажемъ на „старитъ“, че не се боимъ отъ тѣхнитъ епитети. Много по-голяма гаранция има въ 30—35 годишни „хлапетии“, отъ колкото въ омърлушени и изтъркани отъ живота „бунаци“, които дори не могатъ да схванатъ републиканската идея, прокарвана, въ всѣки брой на вѣстника ни. В. „Надѣжда“ иска да ѝ покажемъ, какъ ще наредимъ нашата република, какви блага щѣли да потекатъ и пр. Туй вече достатъчно си личи отъ статиятъ, въ които критикуваме сегашното положение на работитъ, но и още повече ще се разясни нататкъ. Нека не бърза толкова. Нима не е достатъчно за сега, че посочваме необходимостта отъ републиката и злинитъ отъ двореца? Или иска да му прѣдставимъ планове и проекти, нѣща второстепенни? — Колкото за оскърбленията къмъ княза, ний не мислимъ да си служимъ като срѣдство, но тѣ се налагатъ съ всѣмъ естествено въ критиката. Какъ може да не се оскърбява личностъ, която въ всѣко свое дѣйствио оскърбява цѣлъ народъ? — За сега толкова.

✓ **Въ сжботата, на 27 ноември**, се изигра отъ драматическата труппа „Хр. Ботйовъ“ доста сполучливо драмата *Кулата Нелъ* и комедията *Обущаритъ*. Въ недѣля, на 28 ноември, г. Камбосевъ разви въ читалищния салонъ темата си по врѣдата отъ пиянството и въобще отъ спиртнитъ питиета. Той показа, че е вредно дори и малкото количество и прѣпорѣчва пълно въздържане. Той разгледа въпроса отъ много страни: физиологически, морално, економически и пр. Съвѣтва пропаганда противъ алкоолизма и лични примѣри. — Сутрѣ, недѣля, г. Сираковъ ще държи сказка по Филоксерата. Вечерта въ полза на читалището ще се прѣдстави прочутата трагедия *Разбойници* отъ великия Шилеръ.

Научаваме се, че Слив. окол. Учител. д-во „Заря“ готвѣло да даде на 12-й того идиличната комедия изъ веселия животъ на французкитъ моряци „Стариятъ Морякъ“ отъ Ришпена и Ив. Вазова Митрофанъ. Въ прѣдставлението щѣла да вземе участие и една госпожица изъ труппата на г-жа Роза Попова.

Агентинтъ на вѣстника ни г. Хр. С. Вапцаровъ отъ Варна, който напълно си разчисти смѣткитъ съ администрацията, за което му изказваме благодарността си, ни моли да помѣстиме едно негово писмо до администр. на в. „Голгота“, по случай писаното за него въ сѣщия вѣстникъ, че той е злоупотрѣбилъ нѣкакви си тѣхни пари въ качеството си агентъ на „Голгота“. Понеже писмото е доста дълго, ний ще изложимъ само сжщественото.

Г. Хр. С. Вапцаровъ билъ задълженъ отъ администрацията на „Голгота“ да прѣмине прѣзъ всички по-главни градове въ България, за която цѣлъ му биле испратени и нуждитъ списъци, при всичко че въ въпроснитъ градове тѣ отъ по-рано сж имали други агенти, които събрали абонамента, и когато Хр. Вапцаровъ миналъ абонатитъ вмѣсто пари, прѣдставили му квитанции. Изигранъ по такъвъ начинъ, г. Вапцаровъ си задържа отъ събрания абонаментъ пѣтнитъ за прѣзъ тия градове, прѣзъ които билъ задълженъ да прѣмине, безъ да събере нѣщо, а туй накарало хората около „Голгота“ да пишатъ, че имъ злоупотрѣбили пари.

Получи се въ редакцията ни долната **РЕЗОЛЮЦИЯ**:

Днесъ 28 Ноември 1899 г. Панагюрскитъ граждани, на брой повече отъ 1000 души, прѣимущественно земледѣлци, събрани на площада прѣдъ Долнемахленското училище, въ гр. Панагюрище, за обсъждане домогването на днѣшното правителство да въведе десятака вмѣсто поземления данѣкъ, изслушахме ораторитъ г. г. П. Делирадовъ и Г. Тутевъ, които обстоятелствено и всестрано развиха възгледитъ си на едната и другата данѣчна система, като сподѣляме тѣхнитъ възгледи и приемаме тѣхъ за най-спасителни

въ днѣшното критическо финансово икономическо положение на държавата и народа, единодушно, въпрѣки всевъзможнитъ прѣпятствия на гнусната шайка, наречена полиция, in corpore вандалствующа въ това врѣме мѣжду и около насъ, взехме такава резолюция:

1) Противимъ се на въвеждането единъ варварски законъ за събиране данѣка, като срѣдство, насочено къмъ послѣдната троха хлѣбъ на земледѣлца и не искаме името му да чуемъ; 2) Не сме, тъй сжщо, и за сжществуващата кадастрална система, която за приложението си иска тѣжка администрация и 3) искаме въвеждането на прогресивно подходящия налогъ за земледѣлцитъ или облагане съ патентъ, както другитъ занаятчии.

Натоваряме бюрото, състояще се отъ г. г. прѣдседателъ: Марко Нѣмски, секретаръ: П. Чуклевъ и членове: Тодоръ Илевъ, Тодоръ Шишковъ, Ст. Воденчаровъ и Петко Богоевъ да съобщатъ настоящата резолюция на г. Прѣдседателя на Х Обикн. Нар. Събрание и на независимия печатъ.

Пишатъ ни отъ Сизополъ:

По въпроса за талинитъ. Ако до сега се е писало за този монотоненъ затѣнтъ градецъ съвършено малко, не значи още, че тукъ всичко тече по медъ и масло, но че винаги всичко каквото се е случвало си е оставало тайна на Сизополци.

Прѣзъ 1897 год. доста дописки се дадѣха отъ тукъ и печатаха въ в. „Знаме“, въ тѣзи си дописки ний подробно описвахме какво нѣщо е талина, какво пространство заема всѣкой талинъ въ морето, колко талина има тукъ въ Сизополъ и околността му, които се експлоатиратъ отъ нѣколко тукашни буржуа гърци и какви голѣми доходи даватъ, като канѣхме властѣта да се занимае съ този въпросъ, като тури рѣка на тѣзи въ сжщностъ свои единствени златни рудници; но ето вече цѣли 2 години отъ тогава и нищо не е направено. Миналата година въ врѣме на редовната сесия на Народното Събрание се бѣ разнесло слухъ, че правителството е поставило този въпросъ на дневенъ редъ. Но какво направиха тукашнитъ талинсайбии, щомъ се научиха за намѣрението на властѣта? Тѣ побързаха да си прѣведатъ невалиднитъ турски крепостни актове на български, въ което срѣщнаха доста голѣми мъжнотии, понеже властитъ не имъ правѣха току тъй тази услуга. Обещаха на нѣкой си адвокатинъ, както се научаваме, 800 наполеона, да дѣйствува да не става дума въ Народното Събрание за талинитъ; освѣтъ това тѣ—талинсайбиитъ испратиха прѣзъ него врѣме въ София троица свои колеги, а именно: Баласъ Бейчидисъ, Георги Кардоматисъ и Х. Костаки Теофанидисъ, на които другитъ останали тукъ талинсайбии плащаха по 1 наполеонъ разноска на день. Мисията на тѣзи троица въ София бѣше да дѣйствуватъ съ своитъ рушвети прѣдъ влиятелнитъ лица, да не става никакъвъ въпросъ за талинитъ. Тѣ съумѣха въ точностъ да изпълнятъ възложената имъ мисия, като направиха подигнатия отъ печата въпросъ за талинитъ да остане „мендеръ-алтанда“.

Ний се съмнѣваме дали сегашното правителство ще се занимае съ този толкова важенъ въпросъ, но пакъ считаме за наша длъжностъ да го подигнемъ на ново.

Ако и нѣколко пѣти вече да се е давало описание на талинитъ, ний въ кратце ще споменемъ само нѣколко думи.

Що е талинъ?—На запазенитъ отъ вѣтара крайбрѣжни Черноморски мѣста, прѣзъ които се прѣдполага, че скомбритая прѣзъ мѣсцитъ Октомври и Ноември и чироза прѣзъ — Априлъ и Май прѣминуватъ, сж поставени високи дървета, на които сж окачени отъ страни мрѣжи, а сжщо и на дъното е спусната мрѣжа, като страната, отъ която се знае, че рибата винаги иде, се оставя свободна безъ мрѣжа и щомъ като влѣзе отъ тамъ — срѣща по пѣти си мрѣжата, поставена на другитъ три страни, спуска се надолу, за да избѣга отъ мрѣжата и тогава се хваща въ поставената на дъното мрѣжа. И кой ги поставя тѣзи капани? Нѣколко богати гърци, повечето чужди поданици. За да може всѣки да си състави ясно понятие какви доходи даватъ талинитъ, достатъчно е да се знае, че талинсайбиитъ очакватъ само на тѣхъ, стига една година да има добра ловидба, тѣ сп докарватъ такива доходи, щото въ продължение на 4-5 години плуятъ въ раскошъ, като не работятъ почти нищо. И отъ тѣзи свои единств-

вени златни рудници какво се ползува държа-
вата? Само 20% и нищо повече.

Ето защо ний се обръщаме към сегашно-
то правителство, като се надяваме, че поне отъ
него ще бъдем чути. Колкото за спорътъ да
ли сегашниятъ таянсайбий сж законни притъ-
жатели на таянитъ, или сж собственостъ на
държавата, показва закона за полицията на при-
станищата и крайбръжията (чл. чл. 9, 30 и 31),
който гласи, че морската край-бръжна ивица до
(5) петъ левги на вжтръ въ морето, съгласно ме-
жду народното право, включително плажа на
морето, съставлява държавно притъжание.

Съ отнимането на таянитъ, държавата,
като ги експлоатира сама, или ги дава подъ на-
емъ за известно време, ще има всъка година
значителни приходи.

Освѣтъ това, не малко ще се помогне за
прѣспѣването на българизма въ Сизополъ. Всѣ-
ки сегашни погрѣчени българи, дошли прѣди нѣ-
колко години отъ околнитъ села, не ще има за-
що да се гърчятъ, понеже не ще има какво да
ги принуждава да отказватъ че сж българи, да
ходятъ въ грѣцката черква, да пращатъ дѣца-
та си въ грѣцкото училище, защото тогава нѣ-
ма да сж економически заробени отъ грѣцки-
тъ богаташи, таянсайбии, понеже тогава рабо-
тницитъ ще се улавятъ отъ поставянитъ въ
риболовното право чиновници, а не както сега,
като отиде нѣкой българинъ да иска работа,
за да му се даде трѣбва да се откаже отъ на-
родността си, да започне да ходи въ грѣцката
черква, да праща дѣцата си въ грѣцкото учи-
лище и много други задължения.

Прѣспѣването на българизма въ Сизо-
полъ, повтаряме, ще бжде само тогава, когато
се направятъ таянитъ държавни, иначе въчно
българитъ ще се четатъ на прѣсти, при всичко,
че $\frac{3}{4}$ отъ населението е прѣселено тукъ отъ
околнитъ села; въчно въ двуетажното българ-
ско държавно училище, въ което прѣди години
е имало 6-7 учители съ 150—200 ученика, ще
има както сега 2—3 съ 40—50 ученика, които
на десетъ думи една българска знаятъ. Изобщо
казано всичко българско ще замира, грѣцизма
ще прѣспѣва и самитъ държавни интереси зна-
чително ще страдатъ.

II.

Какво става по чужбина.

Германия.

Чудна е Германската политика. По прѣди,
когато буритъ бѣха пакъ така нападнати отъ
алчнитъ англичани и когато послѣднитъ бѣха
натупани прилично, Германския императоръ по-
здравляваше Дѣдо Крюгера. А сега сжщата Гер-
мания обръща кожата си и дрѣме прѣдъ злото,
което е сполѣтѣло Дѣдо Крюгеровитъ подан-
ници. Не отдавна Вилхелмъ ходи въ Англия по-
водъ за което е дало ужъ обстоятелството, че
баба Виктория щѣла скоро да заминава за онзи
свѣтъ. А въ сжщностъ единъ островъ Самоа
(Австралийски), отстъпенъ на Германия, бѣше до-
статъченъ да накара тая държава да не бърка
водата на Англия.

Австрия.

Напослѣдътъ всички очакватъ едно важно
събитие. — За Австрийската империя се прѣд-
полага една страшна катастрофа. Разноцвѣтно-
то население на тая държава, както изглежда,
иска да се прости съ Хабзбургитъ. Всѣки му е
известно каква грамадна грѣшка направи про-
чутия „Виенски конгресъ“ прѣзъ 1815 г. — Тукъ
се направи едно теориториално подѣление, при-
сѣдинение, безъ да се обръща внимание на на-
ционалноститъ. И какви бурни събития послѣд-
ваха послѣ, както и сега слѣдватъ. Национална-
та умраза въ Австрия нече закѣснѣе да пока-
же своитъ плодове и то едвѣмъ що Францъ-Ио-
сифъ си склопи очитъ. — Това обстоятелство
кара германската нация да се поразмисли за
вслучай, ако се осжществи това пророкуване;
па и Русия ще иска да се погрижи за своитъ
сѣплѣмьници въ тая страна.

Англия и Франция развалиха калмерата
още по въпроса за Фашода, обаче напослѣдътъ,
откато Чемберленъ въ рѣчъта си отправи нѣкой
остри и високомѣрни думи за Франция, тия двѣ
държави страшно охладнѣха помежду си и а-х-х,
да се заловятъ за гърлата. И Русия, казватъ
се готви да се побори съ Япония. Изобщо го-
лѣма натѣгнатостъ въ Европа.

Въ руската газета „свѣтъ“ е напечатано
слѣдното: „Напослѣдътъ братѣтъ на Чемберле-
на, Мистеръ Чемберленъ, поиска да отблѣсне
обвинението, което му се справедливо приписва-
ше. — А приписваше му се, че той е туралъ

на буритъ английски патрони, за да убиватъ
английскитъ войници. Напраздно се потрудилъ
Мистеръ Чемберленъ; факта уличава господство-
му. Миналата пролѣтъ три нѣмски парахода ства-
рили въ Дюрбанъ и Истъ—Лондонъ голѣмо ко-
личество боеви снаряжения, желѣзни издѣлия и
пр. отъ склада на Кейночъ и компания воглавъ
Мистеръ Чемберлена. Тая доставка била по-
прѣди наета отъ нѣкоя си нѣмска компания, но
помѣнати складъ общалъ по-износни цѣни.

Английскитъ войници нека се утѣшаватъ
поне съ това, че край тѣхъ пицятъ коршумитъ
отъ които често биватъ и пронизвани, и че тия
коршуми сж пакъ английски, доставени на бу-
ритъ отъ брата на мин. на колониитъ, Чемберле-
на, който е и главния виновникъ за сегашното
крѣвопролитие въ Африка“.

ВОЙНАТА

Отъ руски източникъ заемаме слѣдното:
Въ Ласъ-Палмасъ на 20 Ноемв. (2 Дек.) е при-
стигналъ английскитъ параходъ „Sumatra“ съ
246 офицери и войници, повечето отъ които
били ранени и си отивали въ Англия. Единъ ко-
респондентъ разговарялъ съ единъ офицеръ-
който е билъ въ Ладисмитъ; по мнѣнието на то-
зи участникъ на бойното поле, войната на ан-
гличанитъ въ Африка ще бжде твърдѣ продъл-
жителна и трудна. Повърхността на Наталъ,
безчисленитъ тѣснини, обкржжени често съ не-
прѣстѣпни склонове, планинскитъ потоци, кои-
то прѣпрѣчватъ пътя на всѣка крачка—всичко
това прави движението въ тая страна твърдѣ
тежко и уморително. Тактиката на буритъ е
натѣкмена прѣвѣсходно споредъ мѣстноститъ.
Тѣ насочватъ всичкитъ си сили да отбиятъ
английскитъ войски отъ правия и удобенъ пътъ
въ нѣкоя планинска тѣснина, гдѣто на всѣка
крачка трѣбва да се прѣодоляватъ неимоверни
трудности. Въ стѣлковенията произхождатъ за-
губи, но почти всѣкога по-малко отъ неприяте-
ля (буритъ). Освѣтъ отъ убийствата и нараняване-
то, английскитъ войски се намаляватъ и отъ посто-
янитъ болѣсти. Храбростта на буритъ е уди-
вителна — тѣ се сражаватъ като герои. Къмъ
плѣнницитъ се отнасятъ съ голѣмо съчувствие.

РАЗНИ.

У насъ порядъчнитъ хора се страхуватъ
да проговорятъ за работницитъ, отъ страхъ да
не минатъ за социалисти, а ето какво намираме
въ една рѣчь, казана отъ единъ свещеникъ въ
1898 год. на обѣда даденъ отъ производителитъ
на невтъ въ Баку, Русия:

„Вий всички присѣтствуващи тукъ, госпо-
да, сте хора състоятелни, богати, живѣте въ
празднота и удоволствия. Но кой се труди за-
радъ васъ денемъ и нощемъ и увеличава ваше-
то благосъстояние? Простиятъ работникъ, кому-
то всички сте задължени. Всичко, каквото се
намира сега прѣдъ насъ на трапезата, разкош-
нитъ сервиси, скжпитъ вина, хубавитъ блюда,
—всичко туй е резултатъ отъ тежкия трудъ на
простия работникъ, изработено отъ него съ
потъ на челото. Но работникътъ, който доста-
вя на всички изобиленъ и разкошенъ животъ,
самъ влачи твърдѣ печаленъ животъ, като прѣ-
каква често само съ хлѣбъ и вода. Кой е длъ-
женъ да се погрижи за материалното подобръ-
ние на неговото положение, на неговия животъ,
да се потруди за неговото образование, за въз-
питанието на неговитъ дѣца и т. н., ако не вие,
неговитъ господари? Ваша длъжностъ е да се
погрижите за всичко това, тъй като работни-
кътъ се труди за вашето благосъстояние. Зара-
ди това азъ ви моля да пийме за здравието на
простия работникъ“.

За какво Американцитъ харчатъ паритъ си.

Севѣро-Американската Република харчи годишно
за просвѣщение 255 милиона долара, или 1275 милиона
франка, а освѣтъ това, американскитъ богаташи даватъ
още значителна помощ на научнитъ заведѣния — и така,
прѣзъ текущата година дадоха 28.720.617 долара (143-
603.085 франка) сиречь: 15.634.467 долара повече, откол-
кото дадоха въ миналата година, а именно:

1. Г-жа Леландъ Станфордъ на университета Леландъ — Станфордъ дала	75,000,000 фр.
2. Иоанъ Симонсъ на женския универ. въ Бобронъ	
Г. Р. Берри на сжщи университетъ	10,000,000 „
3. Хенри Ц. Варри на унив. Харвартъ	5,000,000 „
Е. Аустинъ „ „ „	12,500,000 „
И. Шифтъ „ „ „	1,750,000 „
Р. Ц. Биллингъ „ „ „	500,000 „
4. Г. В. Клайтонъ на ун. въ Денверъ	5,000,000 „
5. П. Д. Арморуъ на вистит. на негово име	3,750,000 „
6. М. Сомервилле на универ. Пенсилвания	3,000,000 „
7. Е. Брайлей на политехника Брайлей	2,500,000 „

8. С. Каплесъ на универс. Вашингтонъ	2,000,000 „
9. Маршалъ Филдъ и Д. Реккефелеръ на университета Шикаго	1,675,000 „
10. Е. Тукъ на Колегия въ Дортмутъ	1,500,000 „
11. Д. Роккефелеръ на универс. Бровна	1,250,000 „
12. Каролина Л. Маци на учителско колегия Нью-Йоркъ	1,000,000 „
13. Е. Аубринъ Buligs на инст. технологий въ Массачусетъ	1,750,000 „
14. А. Ц. Марохъ на универс. Иале	750,000 „
15. А. Корнерие на универс. Пенсилвания	500,000 „
16. Неизвѣстни на универс. Веслейанъ	500,000 „
17. Д. Роккефелеръ на универс. Деннизонъ	500,000 „
18. К. Вандербилдъ на унив. Вандербилда	500,000 „
19. Неизвѣстни на универс. Принцеронъ	500,000 „

Подробна помощъ излиза на 143,603,085 фр.

Освѣтъ това Америка въ индустрията крачи съ ги-
гантски крачки напредъ, — а воения морски арсеналъ пра-
ви 48 военни кораби за 250,000,000 фр.

Отъ гдѣ е това богатство и сила? отъ образование-
то, пестливостта и труда, а Европа съ какво може да се
похвали? Съ милионния си милитаризъмъ и 100 милиар-
да борчъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 8026.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване
настоящото ще почне и продължи 31 дни про-
дажбата на слѣдующитъ недвижими имоти, ле-
жащи въ землището на гр. Сливенъ.

Дворъ въ мах. „Драгойчева“, състоящъ се
отъ двѣ стаи на земята и друго здание до тѣхъ,
състояще се отдолу сайванъ, отгорѣ салонъ съ
дворско мѣсто около 300 кв. метра, сжсѣди: Р.
Коруча, улица и Лука Димитровъ, оцѣн. 700 л.

Имота принадлежи на Ст. Чендовъ отъ гр.
Сливенъ и ще се продаде за исплащане дъл-
га му 450 лева къмъ Р. В. Мирковичъ отъ Сливенъ,
по испълн. листъ № 4030/99. Продажбата
ще се извърши въ канцеларията ми по прави-
лата на чл. 1004—1028 отъ Граж. сждопроизв.
г. Сливенъ, 2/XII 1899 г.

2—1

Сждеб. приставъ: Абаджиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6945.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване
настоящото ще почне и продължи 31 дни про-
дажбата на слѣдующитъ недвижими имоти, ле-
жащи въ землището на гр. Сливенъ.

Лозе въ мѣстн. „Дълбоки-долъ“ отъ 4 лѣ-
хи за 30 лева.

Лозе въ мѣстн. „Оршака“ отъ 2 лѣхи. За
10 лева.

Имота принадлежи на покойния Иор. Ге-
оргиевъ отъ Сливенъ и ще се продаде за въ
полза на малолѣтнитъ му дѣца по постан. Про-
дажбата ще се извърши въ канцеларията ми по
правилата на чл. 1004—1028 отъ гражданското
сждопроизводство.

г. Сливенъ, 3/XII 1899 г.

2—1

Сждеб. приставъ: Н. Д. Полински.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6949.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване
настоящото ще почне и продължи 31 дни про-
дажбата на слѣдующитъ недвижими имоти, ле-
жащи въ землището на с. Димирджилий.

Кория въ мѣстността „Кара-ачъ-корусу“
съ дървесата около 4—5 год. отъ 5 декара, грани-
ци: Михалъ Ивановъ, Пеню Бочука, нивя и Ди-
митръ Господиновъ, за 300 лева.

Имота принадлежи на Игнатъ Колевъ отъ
с. Хамзоренъ и ще се продаде за исплащане
дълга му 280 лева къмъ Генко Илиевъ отъ Ям-
болъ, по испъл. листъ № 3341/99 г. Продажба-
та ще се извърши въ канцеларията ми по пра-
вилата на чл. 1004—1028 отъ Гражд. сждопро-
изводство.

Сливенъ, 3/XII 1899 г.

2—1

Сждеб. приставъ: Н. Д. Полински.

ОБЯВЛЕНИЕ № 6951.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване
настоящото ще почне и продължи 31 дни про-
дажбата на слѣдующитъ недвижими имоти, ле-
жащи въ землището на село Аладаглий.

$\frac{1}{2}$ кория въ мѣстн. „Домузъ-орманъ“ отъ
13 дек., граници: Славъ Стояновъ, Никола Бой-
чевъ, пжтъ, Славъ Стояновъ за 80 лева. $\frac{1}{2}$ ко-
рия въ мѣстността „Клисе-кору“ отъ 17 дек.
5 ара, граници: Никола Бойчевъ, Дяко Димовъ
и отъ двѣтъ страни пжтъ, за 100 лева. $\frac{1}{2}$ ли-
вада въ мѣстн. „Вълчова-поляна“ отъ 2 дек. 7
ара, граници: Славъ Стояновъ, Никола Байчевъ,
Петръ Пѣювъ и Сжби Стояновъ 30 лева.

Имота принадлежи на Деню Стойковъ и др.
отъ Аладаглий и ще се продаде за исплащане
дълга му 240 лева къмъ Дим. Ивановъ отъ Сливенъ
по испъл. листъ № 461/99. Продажбата
ще се извърши въ канцеларията ми по прави-
лата на чл. 1004—1028 отъ Гражд. сждопроизв.
Сливенъ, 3/XII 1899 г.

2—1

Сждеб. приставъ: Н. Д. Полински.

Отговоренъ редакторъ: Г. Стратиевъ.